

нѣ-тѣ му чашѣ. Домоуправителя-тѣ исполнилъ повелѣніе-то Іосифово, и на другія день сынове-тѣ Іакововы ся пустихли въ пѣть.

Токо-что излѣзли изъ града, и Іосифъ повицалъ домоуправителя си и казалъ му: „Върви скоро да стигнешъ оныя чужденцы и да имъ речешъ: вы плащате зло за добро; вы сте открадихли чашѣ-тѣ, изъ коѣто нѣе всякога господаря-тѣ ми“.

Домоуправителя-тѣ точно исполнилъ все, что му было заповѣдано отъ Іосифа. „Какво ще каже това?“ рекли братіе-то Іосифовы, „може ли да ся помысли, да бждемъ способны за толкосъ гнусенъ постѣпѣкъ? Кога ный, както знаешъ, донесохме назадъ изъ Ханаанскѣ-тѣ земѣхъ пары-тѣ, които ся найдохъ во вретѣща-та ни; то какъ можемъ да откраднемъ изъ дома на господаря ти сребренѣ-тѣ чашѣ? Той, у когото ся намѣри тая чаша, да ся накаже со смѣръть, а всичкы-тѣ други да останѣтъ роботы на господаря ти“. Они разстопарили ослы-тѣ, свалили отъ нихъ вретѣща-та и развезали ги. Домоуправителя-тѣ самъ обгледвалъ вретѣща-та, наченши отъ постарыя, и кога дошло редъ до наймладыя, то чаша-та ся нашла во вретѣще-то на Веніамина. Въ неисказанъ горестъ, братіе-то Іосифовы раздрали на себе дрехы-тѣ си. Натопарили пакъ вретѣща-та на ослы-тѣ и върнѣли ся въ града. Всичкы ся прѣдставили Іосифу, а Іуда падихъ прѣдъ него на колѣни и плакалъ горко.

„Какво сте направили вый? казалъ Іосифъ, или мыслехте, че ще ся утай това отъ мене?“—„О!“ извикалъ Іуда, „что да кажемъ въ оправданіе наше? Богъ ны наказва за отодавна учинено злодѣяніе. Ето и той, у кого-то ся найде чаша-та, и ный всичкы остаеме твои роботы“.—„Нѣ“, отговорилъ Іосифъ, „това не е праведно! Азъ не искамъ да страдаятъ правы-тѣ за виновныя. Само той, у кого-то ся намѣри чаша-та, ще остане робъ у мене; а вый ся върнете съ миромъ до башѣ си“.

Іуда пристѣпилъ до Іосифа и рекълъ: „Молихъ ти ся,